

21975?]
1966

ELECCIONS SINDICALS

Nosaltres no creiem pas que el sindicat oficial ens representi com hauria de fer-ho. Ni creiem tan sols que sigui realment un sindicat, sinó un ninot en mans de l'Estat totalitari al qual serveix.

Però per això mateix, CAL FER-LI LA BATALLA DES DE DINS.

Així doncs,

ELS QUI US VEIEU AMB FORÇA DE DONAR LA BATALLA, PRESENTEU-VOS COM A CANDIDATS.

ELS ALTRES, VOTEU QUI DE VERITAT US PUGUI REPRESENTAR.

NO TOLEREU LA MÉS PETITA TRAMPA, LA MÉS PETITA PRESSIÓ. REBELLEU-VOS-HI.

.....

Només falta un mes per al començament, a les fàbriques, oficines i tallers de totes les empreses del nostre país, del procés electoral de cara a una renovació dels llocs representatius del sindicalisme oficial.

Aquestes eleccions vénen enguany anunciades "a bombo y platillo" i se n'augmenta la importància amb un seguit de declaracions de democratització i obertura per part de les màximes jerarquies del Sindicat oficial.

Davant d'aquestes eleccions, els grups sindicals democràtics han decidit ja la seva postura.

Per principi, l'esperit democràtic que els anima els obligaria a una abstenició i a un boicot total, però tot i estar convençuts d'aquest rebuig de principi, sembla que si es vol ésser realista no és pas l'actitud negativa la més aconsellable.

Creiem que la nostra postura ha d'ésser aquesta: Anar-hi i presentar-nos per a enllaços i vocals de jurat d'empresa, únics grups on pot haver-hi veritable representativitat. I això no solament en un pla individual, sinó en equip, com més ampli millor, i amb un pla preconcebut i uns objectius ben definits i clars:

LLIBERTAT PER A CREAR VERITABLES SINDICATS OBRERS.

INDEPENDÈNCIA DAVANT QUALSEVOL PODER (grups de pressió, poders econòmics, socials i polítics, ...)

DRET DE VAGA.

Si nosaltres participàvem en forma activa a les properes eleccions sindicals, serà amb aquestes finalitats, tot i que som conscients que el Règim no ha de donar res pel fet que el poble ho demani. Sabem que arribar a ésser lliures exigeix el treball de tothom i el sacrifici dels millors. La nostra postura és, doncs, una tàctica de la nostra lluita.

Si hi ha algú que pensa anar a les eleccions de setembre sense la decisió d'anar FINS ON CALGUI, COSTI EL QUE COSTI, val més que no s'hi presenti. Que no es presenti davant els treballadors com a sindicalista democràtic, perquè realment no seria més que un NOU COL·LABORACIONISTA.

EL FUTUR POLÍTIC D'ESPANYA

Cada dia pren un nou increment, sobretot als diaris de Madrid, la discussió sobre el futur polític d'Espanya.

Tant és així, que de lluny estant podria semblar que realment hi ha llibertat de premsa i que si l'actual situació no és democràtica, poc hi falta. No cal dir que és aquesto la finalitat que pretenen i que cal que denunciem inflexiblement.

D'altra banda, una anàlisi de les opinions que es van alternant, per poc profunda que sigui, hi troba clar el defecte fonamental: l'acceptació de la militarada del 18 de juliol de 1936 com a punt de partida encara vàlid.

Entenquem-nos: la revolta militar i la dictadura de Franco és un fet històric indefugible i que ha canviat molts dels pressupòsits polítics del temps de la República.

És obvi tanmateix que això no significa -de cap manera no pot significar-ho- ni una justificació del fet ni una acceptació de la línia política que se n'ha derivat.

Les circumstàncies han variat, però no és menys cert que la nostra posició bàsica continua essent, malgrat tot, la recerca d'unes formes democràtiques de govern, d'un reconeixement de la personalitat de Catalunya i d'una superació de les actuals estructures econòmiques d'opressió.

I això no ens ho ofereix, ni ens ho pot oferir, cap de les formes polítiques que es propugnen, perquè no representen un trencament formal amb les bases dictatorials i totalitàries del "Movimiento".

Res no ens seria més nociu que deixar-nos arrossegar a les baralles entre els qui pretenen ja ara fer franquisme un cop mort franco, per més que ho vulguin disfressar amb la propaganda d'un fictici canvi d'institucions.

Quedi ben clar que sigui quina sigui la posició que en les circumstàncies futures ens volem obligats a prendre, com és ara de cara al "Referendum", si és que al final n'hi ha, la finalitat última serà obtenir la democràcia i la llibertat pel camí més apte.

UNA BURLA EN LA REVISTA "SP"

A la primera plana del darrer número de "SP" s'escarneix la poca formació política dels espanyols d'ara. Un home, prototípic del "poble", engrega un seguit de bastiasses a un "senyor" que suposem que deu ésser un d'aquests salvatges feixistes disfressats d'humanista cristià perquè ara la moda ho demana. Ho trobem estúpid! És estúpid perquè tothom en sap els motius. Riure's del desinterès per la política en una època en què pensar amb llibertat és un delicta, ho trobem d'un cinisme fora de tota mida.

Encara que ja se'n veu la finalitat: construir, amb aquesta excusa, un post-franquisme a la mida de les cobejances dels qui ja es preparen a ésser-no els successors sense prendre's la molèstia de preguntar què hi diu el poble.

SIGNIFICACIÓ ACTUAL DE LA DIADA DE L'ONZE DE SETEMBRE

El proper 11 de setembre commemorarem, com sempre, l'aniversari de la caiguda de Barcelona, envoltada pels exèrcits de Felip V.

Moltes es preguntaren -lògic és que ho facin- quin és el sentit, quin el contingut real d'aquesta commemoració i quines les aspiracions dels qui d'aquesta diada fem una ocasió de protesta.

No caldria ni dir, si no fos per la deformació dels fets que s'escampa arreu, que no és una mirada al passat com qui se n'enyora, sinó com qui en vol fer un testimoni de supervivència i de voluntat de futur.

Catalunya no ha mort. No ens ha destruït el genocidi d'altres temps ni el més violent de tots: el 8.9.

Tant d'esforç anticatalà ha aconseguit poca traïdoria, avui en dia en són les dres tanmateix sobreviu, ens manifesta culturalment i políticament en la mesura possible, i anem acumulant llavors que un dia germinaran.

Algun dia, el demà... Com el voleu? Nosaltres volem, d'una banda, un normal desenvolupament de la nostra llengua i de la nostra cultura, bases de la nostra personalitat de poble, i unes estructures polítiques que ens ho respectin.

Però això, tot i que és molt, no és tot. Ens hem de plantejar, a més, aquesta pregunta: Quina serà la nostra política? El dia que tindrem els organismes polítics que volem, quina serà?

Si no contestem a aquestes preguntes, després d'haver lluitat pel nostre catalanisme, perquè seria l'únic de dir que estiguem la patria, i no ens preocupem de militar-la, de fer-la justa i democràtica?

Nosaltres no creiem en un dia en què es recuperaria d'importació, que el nacionalisme català "el tenim i el podem deixar de reconèixer" que ens ha fet molt de mal la identificació en molts casos del catalanisme amb el conservadurisme polític, amb la manca de preocupacions socials.

Defensar això, és lluitar per la democràcia, per la lliure elecció dels governants. És lluitar per un catalanisme no demòcrati. És lluitar per la superació de les estructures burocràtiques d'exploració dels treballadors, i això fer-ho amb formes que ens de conduir a la dictadura política, no resolen res.

Altra banda, el realisme polític ens diu que la nostra política ha d'ésser espanyola en tant en quant som obligats a Espanya. Som solidaris, ens agrada, no, ni amb els altres espanyols, i és utòpic de voler resoldre els nostres problemes al marge dels que tenim de comuns amb ells.

Això significa el 11 de setembre que ens diu que no podem ser ni més ni menys que espanyols.

ELS DETINGUTS DE MADRID:
Des d'aquestes planes, ajudem els treballadors delogats per la C.N.T. francesa i la F.G.T.B. belga per haver-se solidaritzat de forma efectiva i pràctica amb els treballadors detinguts derrocament a Madrid, i els felicitem per la seva valenta postura en negar-se a rebre uns comissionats de la C.N.S., refusant d'admetre'ls com a representants dels treballadors espanyols.

Aquest refus d'unes estructures "sindicals" opressores dels treballadors és un encoratjament per a tots nosaltres en la nostra lluita per la llibertat. Gràcies, companys, i aneu bé!

ADEU AL Sr. IBÁÑEZ FREIRE

~~Després de la trista estada com a governador de Barcelona, ha arribat el Sr. Ibáñez Freire al dorat exili d'una subsecretaria de treball, tipus de premie de consolació per als qui, després d'haver actuat amb el servilisme d'un gos de cançera, n'han fet de tan gracioses que una elemental sensibilitat social els obligaria per evitar majors mals.~~

Del seu successor, no en podem esperar gaire cosa més: els del País Basc no en guarden gaire bon record !

LES NOSTRES EXPORTACIONS DE VAIXELLS

Fa uns dos anys que la premsa, amb gran escarafalls, anuncià que Espanya construiria 50 vaixelles ~~per Cuba, cosa~~ que va produir una certa tibantor amb el ~~novena d'Estats Units.~~

Però el que no se'ne va dir, és que a canvi Espanya ~~compra~~ ~~la~~ ~~quantitat~~ de sucre a un preu força superior a l'internacional. Aquest és de 2,5 centaus de dòlar per lliura, i el que Espanya pagava era de 6 centaus.

Aquestes són les maneres d'exportar vaixelles i de donar ~~sabretotí~~ feina a les indústries de l'I.N.I., que el no, no en tindrien.

L'INFORME DE FOESSA

~~Després de la trista estada de l'no~~ ~~després de la~~ ~~trista~~ ~~estada~~, s'ha fet a tot Espanya una investigació sociològica per encàrrec de FOESSA ~~dirigida pel~~ Sr. Amado de Miguel, Miguel Gómez Reino i Francisco Andrés Orizo, als quals havien guanyat el concurs convocat.

La Fundació FOESSA ~~els ha~~ subvencionat amb més de dos milions de pessetes ~~cosa~~ que els ha permès de fer una anàlisi ~~molt profunda i científica~~ de la màxima confiança.

Volem destacar-ne ara algunes de les conclusions més fonamentals.

L'informe ens fa sentir una mica pessimistes, no solament per la situació actual, sinó per les tendències que s'hi deixen sentir. En l'agricultura, per exemple, es veu com l'agricultura de propietaris, predominant al Nord d'Espanya, i la de proletaris, del Sud, no solament no tendeixen a reformar-se, sinó que cada dia es separen més i més.

La renda "per capita", distribució entre tots els espanyols de la riquesa produïda en un any, augmenta cada vegada més; però és greu que l'augment no és proporcionalment igual per a tothom, sinó que les diferències entre rics i pobres tendeixen a fer-se més grans, perquè els primers en reben la part més important.

Com a dada important, se'ns diu que una de cada cinc famílies té una ingressos mensuals de menys de 2.500 ptes., cosa que representa unes 163000 famílies a tot Espanya.

Esperem que aquest tipus d'estudis siguin ben aviat cosa normal, perquè només un coneixement aprofundit i seriós de la realitat ens pot guiar per a posar remei als nostres problemes.

=====